

Kapitel 9

Drake kom mod mig med et sværd og jeg stod bare stille? Ventedede jeg på at dø?

Mine tanker for rundt i hovedet på mig, med en hastighed langt over det tilladte. De analyserede oplevelsen og alle mine tanker på millisekunder.

Han burde ikke være her.

Jeg havde håbet at det alt sammen var en drøm, skabt af min vilde fantasi, selvom mudderet på mine natbukser, havde talt imod det. Og nu kom sandheden vandrende over mod mig, og jeg anede ikke hvad den ville gøre ved mig. Jeg var fanget.

”Nara!” sagde han højtideligt og knælede ved mine fødder. Kunne man gøre andet end at føle sig mere lammet og samtidig genert? En sød, rødlig rødmen spredte sig hvert fald over mine kinder. Drake rejste sig op igen. ”Du ser ikke ud til at have det godt.”

Før havde jeg frit kunne snakke med ham, men det var som om min tunge havde gang i en slåskamp med sig selv, for den tumlede rundt i munden på mig, så jeg kunne næsten ikke snakke.

”Det har ... jeg ... det heller ... ikke!” kvækkede jeg og skyndte mig over til der hvor Drake havde sat. Denne gang ligeglad med sværdet. Jeg kunne mærke en besvimelse var på vej.

Jeg hev en kasse ned og satte mig på den, med hovedet mellem benene. Min ene hånd stillede kurven ved siden af kassen, men i god afstand, hvis jeg endte med at falde om. Mast mad smager ikke godt.

Jeg kunne se Drakes bare tæer gå forbi og hørte en trækasse blive hevet ned og stillet ved siden af mig. En hånd lagde sig på min, som pressede mit hoved nedad. Jeg flyttede mit hoved, så hans hånd røg væk. Jeg var ikke til kropskontakt.

”Lad mig være,” gryntede jeg og stirrede ned på mine fødder. Han lod være med at røre eller snakke til mig, men jeg kunne mærke han sad ved siden af mig. Hans nærvær hjalp mig ikke med at få det bedre, men til sidst klarede det op i mit hoved og jeg kunne løfte det uden at føle jeg skulle falde om.

Drake sad ved siden af mig og så mærkelig ud. Det var ikke til at sige om det var af medfølelse eller irritation over at jeg var så slap og skulle besvime så snart jeg så ham. Ikke fordi han var grim, men når man havde håbet det hele var en drøm og det alligevel ikke var det, hvordan skal man så reagere?

”Har du det bedre?”

”Ja,” hviskede jeg og kiggede væk.

”Hvorfor fik du det dårligt?”

”Jeg blev bare chokeret over at se dig der,” min stemme var meget lav og jeg havde af en eller anden grund, tårer i øjnene, som var dette pinligt for mig. ”Jeg troede det var en drøm.”

”En drøm?”

Han så ud som om han ikke kunne fatte, at jeg syntes det. Som om han ikke anede at det her var uvirkeligt. Jeg undlod at svare og spare mig selv for at høre min stemme vakle.

”Det kunne godt passe. Du har vel ikke stødt på magi før?”

Jeg rystede på hovedet.

”Drager?”

Endnu et ryst på hovedet fra min side.

”Hvor meget ved du om denne handske, udover det jeg fortalte dig i går?”

”Intet.”

”Så ved du alt, hvad du skal vide. Jeg kan ikke huske hvad jeg fortalte dig i går. Det var sent der. Men hvis du er inde i det hele, synes jeg vi lige så godt kan begynde.”

”Begynde?” mit hoved røg op med et knæk og for første gang kiggede jeg ham ind i de mosgrønne øjne. Han kiggede hurtigt væk. ”Begynde på hvad?”

”Din træning.”

”Min træning? Min træning til hvad?”

”Våben, selvfølgelig!”

”Hvorfor skal jeg træne med våben? Er min magi ikke nok?”

”Jeg tvivler. Cerberus er en stor og stærk magiker, han kan sikkert vinde over dig. Du er nødt til at kunne slås med våben, for at have en chance for overlevelse.”

”Hvad snakker du om? Hvorfor skal jeg lære at bruge våben? Hvem er Cerberus? Og hvorfor siger du ’en chance for overlevelse’?”

”Det fortalte jeg dig i går.”

”Hvad?” jeg kunne ikke lyde rasende. Selvom jeg måske så irriteret ud, kunne jeg ikke få mig til at hæve stemmen og råbe. Jeg ville have svar, men ikke uden at jeg fik tårer i øjnene, for når jeg blev sur, fik jeg vredestårer i øjnene.

”At Cerberus kommer efter dig.”

”Efter mig? Hvad vil han mig?”

”Han kommer efter din *sarung*,” sagde Drake og tog sig til hovedet. ”Nævnte jeg det ikke i nat?”

”Slet ikke.”

”Så bliver det næste ikke det bedste at høre.”

”Han vil have min handske og hvad så? Han kan få den! Jeg vil ikke have den!” peb jeg i et lavt toneleje. Jeg stirrede på

handsken om min hånd. Mine fingre bevægede sig som de skulle. Jeg havde ikke engang haft den på i en dag, men jeg følte mig fanget af den, som et dyr i en fælde den ikke kan slippe ud af.

”Han kan ikke få den!” skældte Drake og rejste sig brat op. Han stillede sig foran mig.

Først der opdagede jeg, at han havde anderledes tøj på end aftenen før. Han havde smidt den tunge rustning og var nu klædt i blå. Hans bukser var mørkeblå og strammede om hans ben, men de så alligevel ud til at være behagelige. Hans ærmeløse bluse var også mørkeblå og tætsiddende, men viste at han var muskuløs og armene var næsten kun muskler. Han havde lædersko på og om hans håndled havde han håndledsbeskyttere lavet af hårdt læder og med snoede udsmykninger. I en kæde om halsen, havde han en mørkeblå smaragd. Alt stod i kontrast til hans mosgrønne øjne. Han var flot og maskulin, selvfølgelig var han det. Og jeg var betaget. Betaget som et barn ser op til sit forbillede. Men det måtte jeg ikke. Jeg kendte ham ikke. Jeg skulle passe på.

”Hvorfor ...”

Jeg kunne ikke engang tale færdig, for så begyndte han at råbe af mig.

”Du kan ikke give ham den! Og han må slet ikke få den, hvis du kunne give den fra dig! Kan du ikke huske hvad jeg fortalte dig i går om din *sarung*?” hvæsende han, men gav mig ikke tid til at svare. ”Du skal dø. Du skal dø før du kan få den af. Så du kan ikke bare give den til ham, og det ved han. Han har mord i tankerne. Han vil dræbe dig for at få den. Han vil slet ikke tøve med det. Du står lige nu alene mellem ham og hans drøm. Men det er ikke meningen. Det er derfor jeg er her. Vogteren af

Livets Kilde gav mig en opgave. At passe på den med som tog ringen på og det agter jeg at gøre. Om jeg så skal oplære dig i alt, for at du bare skal have den mindste chance for at overleve, så gør jeg det! Og imens skal du bare knokle på og gøre som jeg siger. Eller vil du hellere dø? Så kan jeg dræbe dig her og nu, og selv tage ringen på. Der vil være større mulighed for at redde verden, hvis den sad på mig!”

Jeg kunne ikke stoppe det. Først hulkede jeg lydløst ved hans første hårde ord, men som det kom videre og han ydmygede og kritiserede mig, blev det værre og jeg græd lydløst. Men ved ordene om mordet på mig, enten gjort af Cerberus eller ham, åbnede jeg for sluserne og græd højlydt.

Tårerne trillede ned af mine kinder, min mund stod åben og noget lignende en sirene, kom hele tiden ud af den. Min krop rystede af hulkene.

Drake så chokeret ud, som havde han trykket på den forkerte knap og nu havde sat en nedtælling til jordens undergang i gang.

”Hvad er der i vejen?” spurgte han i et forsøg på at være blid. Han rakte hånden ud for at røre mig, men jeg skreg bare højere og undveg ham. Jeg kunne aldrig vide om han ville gribe mig om halsen og presse til jeg var lilla af iltmangel og død.

Jeg prøvede at løbe væk, men han var over mig som en ninja og greb fat i mig. Han vendte mig om og med begge hænder om mine skuldre, rystede han, mens han råbte: ”Hvad er der dog i vejen med dig?”

Men det fik mig til at græde endnu mere. Jeg var som et lille pattebarn, der bare ikke kunne stoppe og som sirenen på en ambulance.

”STOP!” skreg Drake mig ind i ansigtet, og jeg stoppede helt med at græde på grund af chokket. ”Hvad er der galt med dig? Det ene øjeblik snakker jeg om våbentræning og så begynder du pludselig at græde.”

”Du ... sagde, du vi-ville sl-slå ... mig i-ih-ihjel,” hulkede jeg mellem tårerne, som stadig løb ned af mine kinder. Drake skræmte mig endnu mere nu, med de kolde øjne, der havde et strejf af irritation, og det vrede ansigt havde dybe folder. Hans fingre borede sig ind i mine skuldre og overarme.

”Hvornår sagde jeg det?” ville han vide. Han forstod åbenbart hvad jeg sagde. Jeg rømmede mig dog lidt, og prøvede at tale tydeligere, da jeg svarede.

”Du sagde at hvis jeg ikke knoklede på ved din træning, så ville du ... så ville dræbe mig. Og jeg vil ikke træne. Jeg vil heller ikke have denne *sarung* eller hvad fanden den nu ellers hedder! Jeg vil bare være Nana-Klara Egelund og bogorm, ikke magiens herskerinde! Jeg bad ikke om det! Jeg vil det heller ikke! Det skal bare stoppe!” Jeg hulkede og skreg på samme tid. Jeg prøvede at vriste mig løs, men kunne ikke.

”Der er kun én måde at stoppe det på.”

”Men den gider jeg ikke!” hulkede jeg som en besat.

”Du har kun to muligheder, Nara. Træn og overlev eller lad være og dø når Cerberus kommer efter den!”

”Hvad hvis jeg vil ingen?”

”Du kan ikke fravælge dem begge. Én skal du vælge og én skal du droppe. Hvilken bliver det?”

”Jeg kan ikke vælge,” græd jeg.

Drake så træt og bekymret ud på samme tid og så lige pludseligt, lagde han armene om mig og knugede mig ind til sig. Jeg blev overrasket og stivnede. Jeg glemte helt at trække

vejret og det eneste jeg tænkte på, var at han gerne måtte give slip på mig. Jeg havde aldrig været glad for knus, og at det er en fremmed, som oven i købet truer mig, gør, at det ikke lige er på min top 10 over yndlingsknus.

”Det er du nødt til,” hviskede han i mit øre og gav slip på mig. Det var lige før jeg sank sammen af lettelse. Jeg havde ikke følt mig spor tryk i mit navn. Men en takt foran morkrammet.

”Så du siger, at du ikke vil dræbe mig?” spurgte jeg. ”At du vil hjælpe mig?”

”Så godt jeg kan. Jeg er pålagt den opgave at passe på dig. Til det kræver det, at du kan kæmpe selv. Det er det jeg skal lære dig.”

”Okay, hvornår begynder vi så?”

Drake grinede. Det var et smil som pyntede hans ansigt og gjorde det venligt. Jeg tørrede mine kinder fri for tårer. Mine øjne var røde og hævede af al gråden, og jeg kunne mærke en hovedpine forårsaget af vandmangel, nærme sig.

”Vi kan begynde i dag.”

”Hvad med i morgen? Jeg skal lige fordøje alt det, jeg har fået at vide. Det er lidt for meget til at et menneske kan rumme.”

”Det kan vi godt aftale. Men kom med mig, du skal hilse på Blåvinge.”

Blåvinge? Nå, ja. Det var vidst dragens navn. Jeg blev hvid i hovedet ved tanken om det enorme monster, og frygtede dens tænder. Det kunne godt være jeg havde fløjet på den, men måske ville han bare fodre mig med den? Nej, Drake virkede som den slags person, som altid sagde tingene ligeud og fik

ballade for det, men ikke som én der fodrede sin drage med jomfruer.

”Det vil jeg godt.”

Som en galant mand, ville han byde mig sin arm, men jeg lod være med at røre den. Drake løftede opgivende skuldrene og gik ved siden af mig.

”Du er ikke som du var i går,” sagde han.

”I går? Nej, slet ikke. Jeg troede det var en drøm. Normalt er jeg meget genert og kan ikke sige et ord i nærheden af folk, men i går troede jeg det var en drøm, så jeg snakkede bare. Åbenbart tager jeg revanche når jeg drømmer eller bare tror det. Det er forvirrende,” fumlede jeg med ordene og rystende på hovedet.

”Du snakker da ganske normalt nu.”

”Jeg har vel værnet mig til dig. Folk jeg kender er jeg ikke genert overfor.”

”Så ser jeg det, som det første tegn på venskab fra din side, Nara,” fortalte han mig, så jeg rødmede som en anden skolepige, der fik ros af en flot fyr.

Nara så tag dig dog sammen! Han er farlig.

Jeg stoppede med at smile, men fulgtes med ham hen mod laden og hvad der gemte derinde, anede jeg ikke.